

URDIS

We know

ALEX MOLDOVAN s-a născut în 1977 la Cluj, unde locuiește și acum. E pasionat de literatura pentru copii, de jazz și e voluntar la o asociație pentru protecția animalelor. În copilărie, când a descoperit cărțile, a fost atât de încântat, încât și-a propus să se facă scriitor atunci când o să fie mare. Un timp ideea asta i-a ieșit cu totul din cap. A terminat Filosofia, a tradus peste treizeci de cărți și a fost librar. După ani, a simțit din nou nevoia să scrie și și-a făcut un blog. I-a spus Bicicleta galbenă.

Olguța și un bunic de milioane e romanul lui de debut. Succesul primului volum a generat o serie, care a continuat cu *Olguța și Operațiunea Jaguarul*, apoi cu *Olguța și marea demascare*.

SEBASTIAN BACULEA este un ilustrator din Cluj-Napoca. Pe Instagram și Behance puteți vedea mai multe lucrări de-ale lui.

Alex Moldovan

Povestiri de citit pe sub bancă

Ilustrații de Sebastian Baculea

arthur

Cuprins

Lunea altfel	9
Curiosul caz al lui Lucas și al lui Denis	15
Cum te alegi cu o poreclă	21
O zi grozavă	27
Cine e cel mai puternic din școală?	31
La cererea cititorilor	37
Șapca	39
Joia neagră	43
Chestia	47
Arta de a nu citi un roman	53
Dezastrul	59
Petrecere de weekend	65

13	71
Ziua cea proastă a Adinei	73
Bullying	79
Trei dorințe	85
Profesoară pentru o zi	93
Tipul în alb	101
Numărătoarea	107
O poveste împuțită	113
Un scriitor	117
Când obiectele prind viață	125
În Groapă	133
Cuvintele magice	139
O anomalie matematică	145
Bărbi și mustăți	151
Gândacii	157
La librărie	163
O poveste fără niciun fel de morală	169
O faptă bună	173
Acolo unde și împăratul merge singur	179
Sala 26	185
Prima ninsoare	191

Nu rata celelalte titluri semnate de Alex Moldovan!

Alex Moldovan, *Olguța și un bunic de milioane*
Ilustrații de József Vass

Olguța e o puștoaică de doisprezece ani ca oricare alta. Bine, nu chiar ca oricare alta: e neîndemânică, impertinentă, intră mereu în bucluc, nu prea are prieteni, iar familia ei e atât de dezbinată, încât nu-și recunoaște mătușa când aceasta își face apariția la ușă.

Nu-i de mirare că Olguței nu-i convine deloc când e nevoită să petreacă un weekend cu mătușa pe care de-abia a cunoscut-o. Ba mai mult, Constantin, bunicul ei, ține morțiș să o vadă. Și nu are de gând să accepte un refuz.

Lunea / altfel

Luni dimineată, în prima zi din Săptămâna altfel, cei din clasa a VI-a E au avut o surpriză neplăcută. Au aflat că urmau să facă schimb de locuri cu profesorii. Profesorii îi așteptau deja tolăniți pe scaune și cu picioarele pe bănci, butonând telefoanele și discutând zgomotos.

Pentru cei douăzeci și cinci de elevi, cel mai greu a fost să încapă toți la catedră. Până la urmă s-au îngheșuit și cocoțat unii pe alții, și s-au descurcat. Din când în când, câte unul se dezechilibra și pica pe jos țipând, spre amuzamentul profesorilor.

S-a strigat catalogul. Muntean Alessia a cerut să se facă liniște, dar n-a băgat-o nimeni în seamă. Profesorii

se plictisiseră de atâta stat și acum se fugăreau prin clasă aruncând unii după alții cu bucăți de cretă și sendvișuri.

După aceea, domnul de educație fizică a tras-o de codițe pe madam Pitbull, profa de chimie, care nu s-a lăsat nici ea mai prejos și l-a pocnit cu o mătură, iscând un tămbălău cum nu se mai pomenise. Nu se știa ce căuta mătura aia în clasă, așa că cinci sau șase profesori au plecat în fugă s-o cheme în ajutor pe femeia de serviciu.

Imediat ce s-au văzut ieșiți pe ușă, au uitat de ce plecaseră, așa că au dat o fugă până la chioșcul de la poartă ca să-și ia un energizant. S-au întors după zece minute, fără femeia de serviciu.

Certați și trimiși înapoi în bănci, profii s-au potolit cam o jumătate de minut, până când profa de latină a găsit pe YouTube un clip cu două maimuțe care se băteau cu frișcă și toată lumea s-a strâns la banca ei să-l vadă. Telefonul doamnei de latină a fost imediat confiscat și în clasă s-a instalat o liniște relativă. După ce telefoanele *tuturor* profesorilor au fost confiscate, a început în sfârșit ora.

Aveau matematică. Profesorii s-au prăpădit de râs când Ilea Marian a început să le explice adunarea numerelor întregi. A dat-o în bară rău de tot. Mai mult ca sigur se încurcase din cauza emoțiilor, pentru că el era unul dintre puținii elevi care știau cu ce se mănâncă matematica. Asta l-a demoralizat complet. Oricum ai lua-o, e super penibil să te faci de râs în fața clasei, chiar dacă ai doar doisprezece ani.

A început așa o hărmălaie, încât cei doi točilari ai clasei, Donose Constantin și Pop Dominic, au început să

plângă de nervi. Nu le venea să creadă că profesorii lor iubiți le puteau face așa ceva. Profa de mate și-a cerut scuze în numele profesorilor și a vrut la baie. Când s-a întors, a fost luată la rost că întârziase, și ea a zis că a dat o tură prin sala 26, ceea ce era o minciună gogonată. Dacă intrai în sala 26, nu te întorceai să povestești asta tuturor. Avea în schimb la ea două sticle cu apă și a început să-i împoaște pe ceilalți, care parcă atâta așteptau. Haosul s-a instalat din nou.

Elevii nu știau ce să mai facă. Cum se lăsa liniștea într-o parte a clasei, cum începea un scandal în altă parte. I-au pus pe profi la colț, și n-a fost ușor cu atâția profi și doar patru colțuri. S-au înțeles să-i mituiască oferindu-le gogoși, doar să-i facă să tacă, dar n-au găsit pe nimeni care să le facă gogoși într-un timp atât de scurt.

Le-au mai venit lor și alte idei, dar au aflat că era ilegal să-i atârne cu capul în jos sau să le lipească bandă adezivă peste gură. Cum n-aveau chef să ajungă la închisoare, au lăsat-o baltă. Și după ce au căutat pe net, au aflat că nu, nu existau telecomenzi cu care să le poată închide gura sau care să-i transforme în statui.

La sfârșitul zilei, obosiți, elevii au decis că-i distractiv să fii profesor, dar e mai comod să stai în banca ta și să-i lași pe alții să-ți vâre învățătura în cap. Din păcate, n-au avut ocazia să le zică asta profesorilor, care au fugit în curte de cum s-a sunat și duși au fost.

Curiosul caz al lui Lucas și al lui Denis

Lucas și Denis erau de nedespărțit. Locuiau în același cartier și stăteau pe aceeași stradă, în același bloc. Lucas stătea la etajul trei, Denis la șapte. Mergeau la școală împreună, erau colegi de bancă și se întorceau acasă tot împreună. Ieșeau în același timp în spatele blocului la joacă și la magazin, după cumpărături.

Jocul lor preferat era Numere. Unul spunea un număr, celălalt spunea alt număr. Câștiga cine spunea numărul mai mare. De obicei, câștiga al doilea, dar nu întotdeauna, așa că nu se plictiseau niciodată de jocul ăsta.

De școală se plictiseau, ce-i drept, și chiar îi scriseseră odată ministrului educației pentru a-i propune ca pauzele să țină câte o jumătate de oră, iar vacanțele să aibă câte trei luni, să apuci să te odihnești ca lumea. N-au aflat dacă mailul lor chiar a ajuns la ministru.

Nimeni nu-și amintea să-l fi văzut pe unul, iar pe celălalt, nu. Dacă-l căutai pe Lucas dădeai sigur și peste Denis, iar dacă aveai ceva de vorbit cu Denis, hop și Lucas!

Era imposibil să dai de Lucas singur și să-l eviți pe Denis. Sau să dai de Denis singur și să-l eviți pe Luca. Sau invers. Toate bune și frumoase până când, într-o zi, cineva a observat că Denis începe să semene tot mai mult cu Lucas. Lucas era un bun jucător de baschet.

Denis era pasionat, în schimb, de fotbal. S-a lăsat și s-a apucat și el de baschet. N-a fost ușor. Lucas avea un metru șaptezeci și trei, iar Denis era mai mic cu un cap. Într-o săptămână, Denis a crescut în înălțime cu aproape douăzeci de centimetri, ca să-l ajungă.

Lucas învăța prost, în schimb Denis învăța extrem de prost. Așa că notele lui au crescut puțin, spre surprinderea tuturor, dar mai ales a lui. S-a îngrășat puțin, i-au apărut pistrui, și i-a apărut și un acvariu cu pești exotici în cameră, exact cum avea și Lucas.

În scurt timp, cei doi au ajuns să arate ca niște ge-
meni, de nici nu mai știai cu cine vorbești, atât de tare
semănau. Pe ei nu părea să-i deranjeze, ba chiar se
amuzau când lumea îi confunda, pentru că le puteau
face tot felul de farse profesorilor și colegilor de clasă.
Nemaiștiind care e care și pentru că le era mai ușor așa,
colegii au început să-l caute doar pe Lucas, știind că vor
da automat și peste Denis.

Ultimul lucru care s-a schimbat la Denis a fost vocea.
Acum asemănarea era desăvârșită. Nimeni nu mai avea
vreo șansă să știe cu cine stă de vorbă.

După o vreme, nimeni n-a mai vorbit de Denis. Era
ca și cum nici n-ar fi existat. Toată lumea a răsuflat
ușurată în ziua în care Denis a dispărut pur și simplu
și situația s-a simplificat. Un Lucas era OK, dar doi
Lucas erau cam mulți. Asta dacă cel care a dispărut a
fost într-adevăr Denis, iar nu Lucas, care-i semăna la
perfectie. Dar lucrul ăsta nimeni nu-l va ști niciodată.

Părinții lui Denis nu s-au îngrijorat. Îl consideraseră
mereu puțin cam absent, așa că pur și simplu s-au gân-
dit că era doar mai absent decât de obicei. Mai ales că
nu era la prima ispravă de felul ăsta. Așa pățea de fie-
care dată când se împrietenea cu câte un coleg.